Алена БАГАМОЛАВА

* * *

Не жыць як набяжыць!
А жыць, як плыць
Наперакор
Сустрэчным — недарэчным плыням!
А жыць, як узлятаць
Удзень — да сонца,
ўноч — да зор —
І лёс не здрадзіць!
Бог не пакіне!..

* * *

Заручаныя выпадкам,
Абвенчаныя жарсцю
І ёю спапялёныя,
Мы развіталіся
На скрыжаванні
Шляхоў, вятроў і сноў,
Дзе для прызнання
Не хапіла слоў...
і мудрасці...

* * *

Зайздрасць — пачвара
Ведае, дзе ўдарыць...
І што вынішчаць...
І як біць...
Вялізным смаўжом
Прыпаўзае,
Слізкай змяёй
Абвівае...
І ліпне... і душыць
чужыя натхненні,
прасветлыя душы...

* * *

Акрыленае небам,
Узнесенае ветрам,
На вастрыі ветаха —
На мяжы святла і цемрадзі,
На мяжы яснасці і бясконцасці,
На мяжы агню і ночы
Жыве маё натхненне,
Паланёнае імем тваім...

* * *

Так трывожна... як ніколі...
Абрушыўся на сэрца словапад
Тваіх нявыспелых, сумнеўных песняў,
Як на зямлю вясновую
Зіхоткі дажджапад,
Што сонечную далеч
Пункцірамі закрэсліў...
Вясёлцы быць?!.

РЕПОЗИТОРИЙ БГУКИ